

Det. og Indst. ang. Andr., tilst. Andragendeubv.

Juli afkrævede ham 291 Kr. 95 Ore, og da disse ikke bleve betalte, blev der gjort Udlæg hos ham i 8 til 640 Kr. vurderede Rør. Af disse blev ved senere afholdt Auktion de 7 solgte for 445 Kr. foruden Salær c. 55 Kr. Andrageren lod nu Dommen og den afholdte Auktionsforretning indanke for Overretten. Denne underkendte den indankede Dom og ophævede den foretagne Eksekutions- og Auktionsforretning samt tilpligtede Kjøberne til under en daglig Mulkt at tilbagelevere de fjøbte Rør, hvorimod P. S. Alf frifandtes for yderligere Erstatningsansvar. Høiesteret, for hvilken P. Pedersen derefter indankede Sagen, ledaget af nye Oplysninger, stadfæstede tilbøds Overrettsdommen, men paalagde derhos P. S. Alf at betale til Andrageren Erstatning efter uvillige, af Retten udnævnte Mænds Ekson for det Tab, han havde lidt dels ved den mulige Forringelse af Rørerne, dels ved, at han havde maattet udvære disse. Eksonsforretningen, der udførtes af Sognesoged Søren Hansen af Valle og Gaardeier S. P. Otto af Trollerup, ansatte dette Tab til ialt 6,072 Kr. Modparten har imidlertid appelleret Eksonsforretningen og derved indtil videre unddraget Andrageren Erstatning. P. Pedersen stiller sin Stilling som forsvaret, idet han mangler Dristkapital til at bringe sin under Sagen i høj Grad forsaldne Glæbdom paa Fode igjen. Han paastaar, at der under Sagen har fundet et mindre rigtigt Forhold Sted mellem Modparten og hennes Sagfører, idet P. S. Alf til forskjellige navngivne Mænd har udtalt, at han havde været imod at foretage Eksekution, men at Sagføreren da havde faaet ham til at overdrage sig Sagen til videre Udførelse. Endvidere anfører Andrageren, at Sagfører Buch i Modpartens Favør har fjernet Datoen af et af Andrageren til P. S. Alf skrevet Brev. Han andrager derfor om „en grundig offentlig Undersøgelse af den omhandlede Sag“. Andrageren er anbefalet af Randbøl Sogneraad, der erklærer, at P. Pedersen er „en i alle Maader fredelig, ærlig og hæderlig Mand“, samt af Sognesogden i Randbøl og Skolelæreren sammefteds.

Det daværende Udvalg gjorde ingen Indstilling af den formelle Grund, at det ikke saas, at Andrageren havde henvendt sig til Justitsministeriet. Andrageren gjentager nu sin i det tidligere Andragende fremsatte Begjæring om en grundig offentlig Undersøgelse af Sagen, idet han oplyser, at han paa en Henvendelse til bemeldte Ministerium har i Juni f. A. modtaget det Svar, at man ikke, saaledes som Sagen for Liden forelaa, fandt tilstrækkelig Føje for det Offentlige til at foretage videre i samme. Han betoner atter, at Stillingen er aldeles uudholdelig for ham. Den appellerede Eksonsag, hvortil han erholdt fri Proces, inkammeredes for Overretten den 27de Mai 1881, og han veed intet Nærmere om, hvorledes det iøvrigt staaer til med den. For ikke helt at risikere sit Erstatningskrav havde han tænkt paa at lade foretage en Arestforretning hos Modparten; men da herfor forlanges en Sikkerhedsstillelse af flere Tusinde Kroner, er ogsaa denne Udvei ham afstaaen. Han ser nu intet andet Middel til at frelse sin Ret end ekstraordinær Bistand af det Offentlige og navnlig en af dette foranstaltet Undersøgelse af hele den Udfærd, som er udvist af Sagfører Buch. — Andragendet anbefales fremdeles af Randbøl Sogneraad.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Justitsministeren.

19. Andragende fra Bognmand N. Johansen af Kjøbenhavn om Rigsdagens Medvirkning til, at en af ham tabt Høiesteretsag paany kan blive prøvet af Høiesteret, eller at der af Statskassen udbetales ham Erstatning for Tab, der ere paaførte ham i Anledning af en ham urettelig afkrævet Brændeafgift. (Indbragt den 1ste Februar 1882 ved Folketingsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds, Clausen).

Andragendet er saalydende:

„I Maret 1865 foranledigede Indenrigsministeren igjennem Generalolddirektoratet, at den Afgift af Brænde — 2 Mk. pr. Favn — som søværts indførtes til selve Kjøbenhavn, ogsaa skulde opkræves af det Brænde, der indklareredes ved Kjøbenhavns Toldbod, men løssedes paa Stadens udenbys Grunde. Det var den almindelige Mening, at denne Afgift urettelig blev opkrævet, og til dette Resultat kom tilbøds ogsaa Sø- og Handelsretten ved en under 1ste Mars 1865 affagt Dom, Sagen vedrørende, medens den nævnte Ret dog i Genhold til Lov af 19de Februar 1861, § 15 ikke fandt sig kompetent til at tage Spørgsmaalet om Brændeafgiftsopkrævnings Besøielse eller Ikkebesøielse i sin Almindelighed under Afgjørelse. Toldvæsenet vedblev imidlertid at opkræve bemeldte Afgift, ja, negtede endog at udklare et Skib, som med Brænde var fragtet til mig, der dengang var Brændehandler, fordi jeg i Genhold til ovennævnte Dom vægrede mig ved at erlægge Afgiften. For at faae Skibet udklaret tilbød jeg at deponere Afgiftsbøbet, indtil Sagen var

Udvalgenes Betænkninger.